

VI KEELAND

De vonk

Vertaald door Tineke Meer

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Autumn

Ik word hier echt te oud voor.

Ik gooide een stapeltje post op de bank en plofte ernaast neer.

Het was nog niet eens zes uur 's avonds, maar ik had het niet erg gevonden als ik nu al in bed kon kruipen en het voor gezien kon houden. Ik was net terug van mijn minivakantie van vier dagen en kon wel een vakantie gebruiken om van mijn minivakantie bij te komen. Gelukkig had ik het zo gepland dat ik het hele weekend had om uit te rusten. Het vrijgezellenfeestje naar Vegas voor mijn vriendin Anna – dat bedoeld was om lekker met z'n allen aan het zwembad te relaxen en onszelf met spabehandelingen te verwennen – werd uiteindelijk vier dagen lang dansen en feesten, en vanochtend vroeg had ik bijna mijn vlucht gemist omdat ik me verslapen had. Het is toch al wel even geleden dat ik in een week tijd meer dan twee glazen wijn gedronken had, en nu het bijna vrijdagavond is, voelde ik elk jaar van mijn achttwentigjarige bestaan. Gelukkig hoefde ik morgen niet te werken.

Eventjes schoot er door mijn hoofd om een wodka-cranberrycocktail achterover te slaan en met Netflix op de achtergrond voor me uit te gaan zitten staren, maar toen ging mijn telefoon en schoot ik wakker. Ugh...

Papa, stond er op het scherm. Ik had gewoon op moeten nemen, dan had ik het maar achter de rug, maar ik had er de energie niet voor. Een gesprek met mijn vader zou ongetwijfeld voor stress zorgen en dat wilde ik vermijden, maar het herinnerde me aan iets

anders wat ik al de hele dag aan het vermijden was. *De was.* Een van mijn minst favoriete klusjes – vooral omdat het betekende dat ik naar de smerige kelder van het appartementencomplex moest. Tot een aantal maanden geleden zette ik de machine aan om dan vijfenveertig minuten later terug te komen om mijn was in de droger te stoppen, maar aan die routine kwam een einde toen er opeens een stapel wasgoed weg was. Een hele lading natte bh's en ondergoed. Wie steelt er nou natte kleding? Steel ze dan als ze droog zijn. Hoe dan ook, het was een dure grap geweest, en ik was niet meer van plan de kelder te verlaten totdat mijn kleren schoon en droog waren.

Zuchtend liep ik met tegenzin naar de slaapkamer. Mijn koffer lag op het bed en ik maakte hem open. Bovenop had ik een linnen rok gelegd, die ik uiteindelijk niet gedragen had, en ik had bedacht om hem in de badkamer op te hangen in de hoop dat de kreukels er na een paar hete douches vanzelf uit zouden verdwijnen. Ik had bijna net zo'n hekel aan strijken als aan daar beneden de was doen.

Maar toen ik mijn koffer opende lag de linnen rok niet bovenop. Eerst dacht ik dat mijn koffer vast gecontroleerd moest zijn en dat de spullen daarom niet meer op volgorde lagen... Hoewel de veterschoen die ik in mijn handen had toch echt niet van mij was.

Shit.

In paniek doorzocht ik de koffer.

Broeken, sportkleding, een mannenshirt... Ik voelde me miselijk worden terwijl ik naar een naamkaartje zocht. Mijn naam stond niet op het kaartje in mijn koffer, maar mijn initialen zaten in het leer op het label aan het handvat gestempeld.

En deze koffer... had geen initialen.

Verdorie. Verdorie. Verdorie.

Ik had de verkeerde koffer van de bagageband gepakt.

Ik kreeg het warm. Al mijn make-up zat erin! Om maar te zwijgen over een week aan mooiste kleren en schoenen. Ik moest en zou mijn spullen terugkrijgen. Ik haastte me naar de keuken, haalde mijn telefoon uit de oplader en googelde het nummer van

de vliegmaatschappij. Na een lang keuzemenu kreeg ik het volgende te horen:

‘Dit is American Airlines. De huidige wachttijd van vijfenveertig minuten is langer dan u van ons gewend bent.’

Vijfenveertig minuten! Ik zuchtte diep. Top. Echt geweldig.

Terwijl ik in de wacht stond met mijn telefoon op de luidspreker, waar statisch ruisende muziek uit kwam, bedacht ik dat de eigenaar van deze koffer misschien wel mijn koffer had. Ik had niet eens gekeken of er een naam in stond.

Ik sjeesde door de gang naar mijn slaapkamer.

Bingo!

Donovan Decker – coole naam. En hij woonde in dezelfde stad! Gelukkig had Donovan zelfs zijn telefoonnummer genoteerd. Zou het echt zo gemakkelijk zijn? Ik had mijn twijfels, maar aangezien ik nog veertig minuten te gaan had voordat ik iemand van de vliegmaatschappij te spreken zou krijgen, kon het geen kwaad het te proberen. Ik beëindigde het gesprek en begon het telefoonnummer op het naamkaartje in te toetsen, toen ik bedacht dat het een goed idee was om nummerweergave uit te zetten. Want je zou maar net zien dat hij mijn koffer niet had, maar wel een engerd was.

Ik was even van mijn *à propos* toen een warme mannenstem al na de eerste keer overgaan opnam. Ik had nog niet bedacht wat ik wilde zeggen.

‘Ehhh... Hoi. Ik ben Autumn, en ik denk dat ik jouw koffer heb.’

‘Dat is snel. Ik had jullie nog geen twee minuten geleden aan de lijn.’

Hij dacht vast dat ik van de vliegmaatschappij was.

‘O, nee. Ik werk niet voor American. Ik ben vanochtend naar huis gevlogen en heb de verkeerde koffer meegenomen.’

‘Wat zijn je initialen?’

‘Mijn initialen?’

‘Ja, je weet wel, de eerste letter van je voor- en achternaam.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Ik weet wat initialen zijn. Ik begrijp alleen niet waarom je ernaar vraagt... O! Heb jij mijn koffer? Mijn initialen staan op het bagagelabel.’

‘Dat hangt af van wat jouw initialen zijn, Autumn. De eerste letter komt in ieder geval al overeen.’

‘Mijn initialen zijn AW.’

‘Nou, dan lijkt het erop dat je inderdaad de dief bent die er met mijn koffer vandoor is gegaan.’

Goed, het klopte dat ik het bagagelabel niet gecheckt had, maar ik vond het nogal beledigend dat hij me een dief noemde. ‘Dan zouden we allebei een dief zijn, denk je niet? Aangezien jij in het bezit bent van mijn koffer?’

‘Ik heb die van jou alleen meegenomen omdat het de laatste koffer op de band was. Want ik heb – en dat kun jij niet zeggen – toen de koffer langskwam gelijk naar het bagagelabel gekeken, en toen ik zag dat hij niet van mij was, heb ik hem laten liggen zodat de rechtmatige eigenaar hem mee zou kunnen nemen. Alleen was de rij bij de bagagebalie zo ontzettend lang, en ik had een meeting waar ik eigenlijk al te laat voor was, dus besloot ik de koffer te kidnappen totdat de vliegmaatschappij het zou oplossen.’

Ik voelde me klein worden. ‘O. Sorry.’

‘Het is oké. Woon je in New York?’

‘Ja. Zullen we elkaar ergens treffen om van koffers te wisselen?’

‘Tuurlijk. Waar en wanneer? Ik heb zo een afspraak, maar ik heb over een uur of twee tijd.’

Op het label stond een adres in de Upper East Side. Ik woonde in de West Side, wat meer richting het centrum is. ‘Zullen we bij de Starbucks op 80th en Lex afspreken?’ Dat was dichterbij zijn huis, maar dan hoefde ik de koffer maar één metrorit en zonder over te stappen mee te sjouwen.

‘Dat lijkt me wel zo handig. Hoe laat?’

Wat een vreemde manier om ja te zeggen. Vooral de manier waarop hij de nadruk op het werkwoord ‘lijkt’ legde, was raar, maar hé, ik zou mijn koffer terugkrijgen, dus wat maakte het uit als hij een beetje apart was. Maar goed dat ik mijn telefoonnummer had afgeschermd en dat we op een openbare plek hadden afgesproken.

‘Acht uur doen?’

‘Tot dan.’

Het leek alsof hij op het punt stond om op te hangen. ‘Wacht even...’ zei ik. ‘Waar kan ik je aan herkennen?’

‘Aan jouw koffer, die ik bij me zal hebben, Autumn W.’

Ik giechelde. ‘O ja. Sorry... Lange week in Vegas gehad.’

Ik pakte de schoen die bovenop lag op en bekeek hem. Ferragamo. Duur. En groot. Ik zag dat het een maat 46-47 was. De tiener in mij dacht meteen: grote voeten, grote... En daarbij had de man een warme, sexy stem. Zodra we hadden opgehangen, ging ik absoluut door zijn spullen rommelen.

‘Ik zie je om acht uur,’ zei hij.

‘Tot dan.’ Ik wilde net ophangen, toen me iets te binnen schoot. O god! ‘Hallo? Wacht... ben je er nog?’

Daar was de sexy stem weer. ‘Ja?’

‘Ehm... Heb je... mijn koffer opengemaakt?’

‘Op het vliegveld, om er zeker van te zijn dat het niet de mijne was.’

‘Heb je... iets gezien?’

‘Er lag een roze string bovenop, dus daardoor wist ik helemaal zeker dat het niet mijn koffer was, maar ik ben niet door je spullen gegaan. Maak je geen zorgen.’

Ik was vergeten dat ik die string op het laatste moment nog in mijn koffer had gepropt. Hij lag ergens achter in een la toen ik de hotelkamer onderwierp aan een laatste check. Hopelijk had hij alleen mijn slipje gezien en niet *al het andere* in mijn koffer. Ik zuchtte opgelucht. ‘Oké, super. Dank je wel. Ik zie je om acht uur bij Starbucks.’

‘Hoho, niet zo snel, wacht even. Je klonk heel zenuwachtig bij het idee dat ik door je spullen zou zijn gegaan. Zit er iets strafbaars in je koffer? Je hebt er toch geen drugs of zoiets in gestopt, hè?’

Ik glimlachte. ‘Nee, zeker niet. Ik heb... gewoon liever dat je niet door mijn spullen gaat.’

‘Ben jij door mijn spullen gegaan?’

Mijn blik viel op de schoen in mijn hand. Een schoen telt niet, toch? *Neu*. ‘Nee.’

‘Ben je het van plan?’ vroeg hij.

Geen idee hoe de man eruitzag, maar ik kon aan zijn stem horen dat hij nu glimlachte.

‘Nee,’ loog ik.

‘Oké, dan hebben we een deal. Ik ga niet door jouw spullen en jij niet door die van mij.’

‘Oké. Dank je.’

‘Geef je me je woord, Autumn W.? Ik zou ook zomaar dingen kunnen hebben waarvan ik liever heb dat je ze niet ziet.’

‘Zoals?’

Hij grinnikte. ‘Tot later.’

Nadat we hadden opgehangen, gooide ik de schoen weer in de koffer, maar net toen ik hem weer dicht wilde doen, kreeg mijn nieuwsgierigheid de overhand. Nam hij me nou in de maling of zat er echt iets in wat hij liever geheim wilde houden? Omdat ik wist wat ik allemaal mee had, was ik extra nieuwsgierig. Ik schudde mijn hoofd en begon de rits dicht te doen. Halverwege lachte ik hardop, want wie hield ik nou voor de gek? Nu ik mijn was niet kon doen, had ik een kleine twee uur de tijd tot mijn afspraak met meneer Bigfoot. Deze koffer zou me al die tijd kwellen. Ik zou uiteindelijk hoe dan ook toegeven, dus dan kon ik mezelf die kwellling net zo goed besparen en even gauw een kijkje nemen. Dan zou ik tenminste kunnen ontspannen, en hij zou nooit weten dat ik me niet aan onze afspraak had gehouden. Trouwens, voor hetzelfde geld zat hij op dit moment tot aan zijn ellebogen in mijn spullen, en in dat geval zou het wel zo eerlijk zijn als ik door zijn spullen ging, toch?

Ik beet kort op mijn lip en voelde me even heel erg schuldig, maar dat gevoel verdrong ik snel. Natuurlijk was dat eerlijk.

Nu ik het voor mezelf had goedgepraat, deed ik de rits weer open en nam een moment om goed in me op te nemen waar alles lag: een wit overhemd lag opgevouwen bovenop, en twee schoenen lagen ernaast, een links en een rechts. Ik haalde ze voorzichtig uit de koffer en legde ze op dezelfde manier op bed. De volgende laag bestond uit nog meer opgevouwen kleren: twee dure overhemden,

een joggingbroek, boxershorts en een paar T-shirts, waarvan er een een embleempje op de voorkant had. Het was een bekend logo, dat met 'HA' begon, en toen ik het openvouwde zag ik wat er precies op stond. HARVARD LAW.

Ugh. Hij is er zo eentje. Niet vreemd dus dat hij zich Ferragamo-schoenen kon veroorloven.

Onder alle kleding lag een witte waszak – zo een die je in een hotel krijgt en die de meeste mensen gebruiken om hun vuile was in te doen. Aangezien ik geen enkele behoefte had om me een weg te banen door vuile sokken, begon ik de kleren weer opgevouwen terug te leggen in de koffer. Ik kan niet ontkennen dat ik enigszins teleurgesteld was, maar toen voelde ik plotseling iets bobbeligs en hards onder de plastic waszak, dus ik pakte alles weer uit om een kijkje te nemen, hopen op... Ik weet niet goed waarop.

De tas was gevuld met ten minste twintig of dertig van die gratis shampooeflesjes uit hotels. Toen ik goed keek, zag ik dat er naast shampoo ook conditioner en bodycrème tussen zaten. Helemaal onder in de tas zaten drie naaisetjes en ongeveer zes in plastic verpakte tandenborstels.

Wat had meneer Bigfoot in hemelsnaam gedaan? Het karretje van housekeeping leeggeroofd? Dit soort dingen waren – hoewel in kleinere hoeveelheden – altijd in mijn koffer te vinden, aangezien ik altijd blut was, maar je verwachtte ze niet in de koffer van een man die aan Harvard gestudeerd had en schoenen van zevenhonderd dollar droeg.

Ik was nu nieuwsgieriger dan ooit om Donovan Decker te ontmoeten.

Ik was een kleine twintig minuten te vroeg, dus besloot ik mezelf te verwennen met een flat white met amandelmelk en honing. Ik watertandde al bij het bestellen van dit zoete en romige drankje. Dure koffie was mijn vorm van verwennerij, maar die stond ik mezelf niet heel vaak toe, omdat zo'n drankje van vijf dollar niet

echt binnen mijn karige budget paste.

Ik stond al scrollend op mijn telefoon op mijn bestelling te wachten, toen een man die naar binnen liep mijn aandacht trok.

O, wauw.

Jongens, dit was me toch een aantrekkelijke vent. Maar met hem alleen 'knap' noemen deed je hem zwaar tekort. Pikzwart haar omlijstte een prachtig gezicht met een rechte en mannelijke kaaklijn en volle lippen. Ik moest echt even bijkomen, en het was maar goed dat we niet dicht bij elkaar stonden.

'Dank je dat je wilde afspreken om van koffer te ruilen,' zei ik. 'Het spijt me echt dat ik de verkeerde had meegenomen.'

'Geen probleem.'

Ik rolde zijn koffer naar voren en liet het handvat los, maar deze knapperd deed het tegenovergestelde: hij trok mijn koffer dichter naar zich toe.

'Voor we ruilen...' Hij hield zijn hoofd schuin en bestudeerde mijn gezicht. 'Wil ik graag weten of je je aan je woord hebt gehouden.'

Ik deed hem na en hield mijn hoofd ook schuin. 'En wat als ik zeg dat ik me er niet aan gehouden heb?'

'Nou, dan moet je betalen voor het schenden van onze deal.'

Ik trok mijn wenkbrauwen op. 'Betalen?'

Hij knikte. 'Inderdaad. Er moet een prijs voor betaald worden.'

Ik lachte terwijl ik een slok van mijn koffie nam. 'Ik ben net terug van een meidentripje naar Vegas. Dat, samen met dit zeer dure drankje dat ik net gekocht heb, maakt dat ik de laatste vijf dollar op mijn rekening heb uitgegeven.'

'Ik had het niet over geld.'

'Waarover dan wel?'

Hij krabde kort aan zijn kin. 'Ik wil dat je koffie met me drinkt.'

Dacht deze man nou echt dat dat een straf was? Ik dacht na over een antwoord. De waarheid zou te ongemakkelijk zijn, ik bedoel, ik ben door de spullen van de man gegaan. Aan de andere kant zou het betekenen dat ik hem onder het genot van een kop koffie nog een keer zou kunnen zien. Maar goed, het zou ook betekenen

dat ik inga op het voorstel van een vreemde. Hoewel, met elke internetdate spreek ik af voor koffie, en van deze man weet ik waarschijnlijk meer dan van al die onlinekerels, aangezien ik in zijn koffer heb gesnuffeld. En daarbij: geen van mijn onlinedates leek op Donovan Decker.

Knapperd had zijn blik niet van me afgewend terwijl ik nadacht over een antwoord. De grijns op zijn gezicht gaf me het gevoel dat hij allang wist dat ik door zijn spullen was gegaan, dus wat maakte het ook uit.

Ik rechtte mijn rug en beantwoordde zijn blik. 'Is de dame van housekeeping gewond geraakt bij de overval?'

Hij kneep zijn ogen kort samen, maar toen glimlachte hij breed. Hij wees naar een van de tafeltjes. 'Na jou, Autumn W.'